

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/105/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111245027
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kuchtová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1111245027.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Kuchtovej a členov senátu JUDr. Martina Murgaša a JUDr. Branislava Kráľa, v právnej veci navrhovateľky: U. F.Á., Q.. XX. XX. XXXX, U. F. XX, F.: zast. Advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners, s. r. o., Radlinského ul. č. 2, Bratislava, IČO: 35 955 341 proti odporkyni: Slovenská republika, zast. Národnou bankou Slovenska, so sídlom Imricha Karvaša č. 1, Bratislava, v konaní o náhradu škody vo výške 5.669,17 Eur s prísl., na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I v Bratislave zo dňa 20. 11. 2014, č. k. 15C/223/2011-205 a proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I v Bratislave zo dňa 15. 01. 2015, č. k. 15C/223/2011-234, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I v Bratislave zo dňa 20. 11. 2014, č. k. 15C/223/2011-205, v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Napadnuté uznesenie Okresného súdu Bratislava I v Bratislave zo dňa 15. 01. 2015, č. k. 15C/223/2011-234 **p o t v r d z u j e**.

Odporkyni sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh navrhovateľky na začatie prejudiciálneho konania, pred súdnym dvorom Európskej únie, podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, zamietol a zároveň zamietol návrh navrhovateľky vo veci samej. O trovách prvostupňového konania rozhodol tak, že odporkyni náhradu trov konania nepriznal.

Navrhovateľka sa návrhom z 22. 12. 2011, doručeným súdu 30. 12. 2011, doplneným podaniami z čl. 26, 92, 103 a doručenými na pojednávaní 20. 11. 2014 domáha, aby súd zaviazal odporkyňu na náhradu škody vo výške 5.669,17 EUR s príslušenstvom, titulom nesprávneho úradného postupu Q. U. Y. (ďalej už len Q.) pri výkone dohľadu nad **PODIELOVÝM DRUŽSTVOM SLOVENSKEJ INVESTÍCIE**. Navrhovateľka svoj návrh odôvodnila tým, že ako členka **PODIELOVÉHO DRUŽSTVA SLOVENSKEJ INVESTÍCIE** (ďalej už len Družstvo), vložila peňažné prostriedky do Družstva, za účelom ich zhodnotenia, nakoľko Družstvo zhromažďovalo peňažné prostriedky od svojich členov a zabezpečovalo ich zhodnocovanie podľa zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o cenných papieroch ZoCP). Družstvo tak robilo na základe verejnej ponuky v rámci Prospektu investície, ktorý schválil Úrad pre finančný trh rozhodnutím UFT-002/2002/SPI z 21. 03. 2002, ktoré nadobudlo právoplatnosť 28. 03. 2002. Nadobúdanie majetkových hodnôt z peňažných prostriedkov, zhromaždených na základe verejnej

ponuky Družstva a ich spravovanie v rámci Prospektu investície upravovala zmluva, ktorú uzatvorili ako zmluvné strany Družstvo a CAPITAL INVEST, o. c. p., a. s. (ďalej Obchodník s CP) s názvom Zmluva o správe portfólia cenných papierov, uzavretá podľa zákona o cenných papieroch, o správe aktív podľa Obchodného zákonníka, ktorá bola menená a dopĺňovaná. Miera zhodnotenia peňažných prostriedkov vložených navrhovateľkou do Družstva, mala byť v súlade s Prospektom investície a podľa zmluvy vo výške 8 % p. a. Družstvo na zhodnocovanie peňažných prostriedkov používalo výhradne spoločnosť CAPITAL INVEST, o. c. p. Obchodník s CP vykonával činnosť obchodníka s cennými papiermi podľa Zákona o cenných papieroch č. 566/2001 Z. z., na základe povolenia na poskytovanie investičných služieb Q. do 01. 03. 2011, kedy Q. bolo odobraté povolenie na poskytovanie investičných služieb. Nad činnosťou Družstva a Obchodníka s CP mala právomoc vykonávať dohľad Q., v súlade so zákonom č. 566/1992 Zb. o Q.N. U. Y., v súlade so zákonom č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ZoCP), ako aj zákonom č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Navrhovateľka sa od Družstva dozvedela, že Obchodník s CP s Družstvom k 30. 04. 2010 skončil spoluprácu, že Družstvu neodovzdal žiadne portfólio cenných papierov, ani zverené peňažné prostriedky; a že z tohto dôvodu Družstvo nemá prostriedky na výplatu navrhovateľkou zverených finančných prostriedkov, vrátane ich zhodnotenia. V dôsledku vyššie uvedeného konania Obchodníka s CP, v spojení s jeho činnosťou pre Družstvo, tak vznikla navrhovateľke škoda, ktorá predstavuje sumu, o ktorú sa zmenšil jej majetok, pretože Družstvo navrhovateľke nevyplatilo finančné prostriedky zhodnotené o dohodnutý zisk.

Navrhovateľka v návrhu uviedla, že odporkyňa v dôsledku nesprávneho úradného postupu Q., porušením zákonných ustanovení, týkajúcich sa dohľadu, zodpovedá za škodu spôsobenú navrhovateľke, čím jej vznikla škoda v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Q., pri výkone dohľadu nad činnosťou Obchodníka s CP, ktorý vykonával pre Družstvo činnosť podľa zmluvy, keď po zistení závažných a podstatných nedostatkov v činnosti Obchodníka s CP, Q. neurobila riadne a včas úkony potrebné na nápravu zistených nedostatkov, ani na ich zamedzenie do budúcnosti, pričom musela vedieť z charakteru zistených porušení, že nedostatky v činnosti Obchodníka s CP zasahujú do práv a právom chránených záujmov Družstva vo vzťahu k jeho záväzkom voči členom, ktorí mu zverili prostriedky na ich zhodnotenie. Nesprávny úradný postup Q. ďalej spočíva v tom, že vo vzťahu k Družstvu Q. nevykonala potrebné opatrenia na zabránenie vzniku škody (na majetku tvorený z vložených prostriedkov jeho členov), zverený Obchodníkovi s CP. Q. najmä neupozornila včas Družstvo na možnosť rizika, vyplývajúceho z jeho spolupráce s Obchodníkom s CP. Q. zbytočnými prietahmi, resp. svojou nečinnosťou spôsobila, že neprijala v konaní voči Družstvu a Obchodníkovi s CP vhodné opatrenia, ktorými by zabezpečila, že Družstvo a Obchodník s CP by nemohol so svojím majetkom nakladať inak, než za účelom uspokojenia pohľadávky navrhovateľky, čím obchodník s CP mohol pokračovať v protiprávnom konaní na ujmu Družstva a tretích osôb, vrátane navrhovateľky, až do 01. 03. 2011, kedy Q. odobrala Obchodníkovi s CP povolenie na poskytovanie investičných služieb.

Odporkyňa sa k návrhu vyjadrila písomne s tým, že navrhovateľka si mala svoju pohľadávku uplatniť v konkurznom konaní, nakoľko na Družstvo bol vyhlásený konkurz uznesením Okresného súdu Bratislava I pod sp. zn. 3K/95/2010 z 11. 04. 2011, ktoré bolo dňa 18. 04. 2011 zverejnené v Obchodnom vestníku v časti 75B pod číslom 75/2011, pod zn. K000394. V ďalšom odporkyňa uviedla, že Podielové družstvo slovenské investície a jeho dcérske spoločnosti - Euro Družstvo slovenské investície, Dolárové družstvo slovenské investície a Sporiteľné družstvo stred BB "v konkurze" - vystupujúce pod spoločným logom "Slovenské investície" - sú podnikateľské subjekty, ktoré vznikli a vykonávali činnosť podľa Obchodného zákonníka. Za celkovú činnosť Družstva zodpovedá a v mene Družstva koná predstavenstvo, ako štatutárny orgán družstva, ktorý riadi činnosť družstva a rozhoduje o všetkých záležitostiach družstva, pokiaľ nie sú zákonom, stanovami alebo rozhodnutím členskej schôdze vyhradené inému orgánu družstva. Navrhovateľka, ako investor, musela vedieť, že s takouto investíciou je spojené aj riziko a doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov tak, ako to ustanovuje § 129 ods. 1 písm. b/ zákona č. 566/2001 Z. z. ZoCP. Spoliehanie sa na to, že Družstvo aj Obchodník s CP sú subjekty, nad ktorými je vykonávaný dohľad Q., pričom pod týmto dohľadom budú peňažné prostriedky zhodnotené v garantovanej výške (8 % p. a.), sú účelové a založené na neznalosti právnych predpisov. Odporkyňa vo vyjadrení uviedla, že Úrad pre finančný trh (ktorého kompetencie pri výkone dohľadu

prešli od 01. 01. 2006 na Q.) schválil pre Družstvo dňa 21. 03. 2002 - Prospekt investície podľa § 127 ods. 2 ZoCP (právoplatným dňa 28. 03. 2002), na základe ktorého bolo Družstvo oprávnené ponúkať majetkové hodnoty s lehotou verejnej ponuky majetkových hodnôt 10 rokov. Prospekt investície je svojou povahou informačný dokument, ktorého účelom je investorom poskytnúť dostatok informácií pre ich investičné rozhodnutie. Pri jeho schvaľovaní orgán dohľadu postupuje podľa § 127 ods. 4 v spojení s § 125 ods. 7 ZoCP a posudzuje najmä jeho úplnosť (teda či obsahuje všetky údaje podľa § 128 ods. 1 ZoCP), vzájomný súlad predložených údajov a ich zrozumiteľnosť. Za pravdivosť údajov v Prospekte investície zodpovedá štatutárny zástupca vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, ktorého vyhlásenie o tom, že skutočnosti uvedené v Prospekte investície sú úplné a pravdivé ako aj jeho podpis, ktorý Prospekt investície musí obsahovať (§ 128 ods. 1 písm. h/ ZoCP). Zákonnej úprave odporuje a je zavádzajúce tvrdenie navrhovateľky, že schválený Prospekt investície obsahoval aj samotnú Zmluvu o správe portfólia. Prospekt investície má podľa zákona obsahovať a obsahuje iba zoznam zmlúv, ktoré zabezpečujú odbyt výrobkov vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt alebo realizáciu služieb, ktoré poskytuje, čo je povinná náležitosť prospektu podľa § 128 ods. 1 písm. a/ bodu 10 ZoCP. ZoCP však nepožadoval, aby pri schvaľovaní prospektu boli predložené samotné zmluvy (požadoval len ich zoznam) a schválený Prospekt investície tieto zmluvy nikdy neobsahoval. Schválenie Prospektu v žiadnom prípade neznamenalo schválenie Zmluvy. Schválením Prospektu investície nevznikol medzi Družstvom a Obchodníkom s CP zmluvný vzťah (prípadné nedodržiavanie povinností zo zmluvy medzi Družstvom a Obchodníkom s CP zo strany Obchodníka s CP by bolo porušením ich zmluvného vzťahu, ale nie porušením Prospektu investície.

Odporkyňa uviedla, že Q. vykonávala dohľad nad činnosťou vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt len v zákonom vymedzenom limitovanom rozsahu, a to dohľad nad plnením povinností vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt ustanovených v ZoCP, teda kontrolovala zverejnenie schváleného Prospektu investície pred začatím verejnej ponuky (§ 126 ods. 2 ZoCP a § 127 ZoCP), aktuálnosť prospektu investície počas lehoty trvania verejnej ponuky, plnenie informačných povinností vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt a splnenie povinnosti predložiť pred zverejnením Q. na posúdenie oznámenia o verejnej ponuke majetkových hodnôt, ako aj dodržiavanie ustanovenia § 126 ods. 5 ZoCP. Až s účinnosťou od 01. 06. 2010 bola Q. oprávnená dohliadať aj na skutočnosť, či vyhlasovateľ majetkových hodnôt dodržiava schválený Prospekt investície. Q. teda nevykonávala a ani nemohla vykonávať dohľad nad celkovou činnosťou Družstva, ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, pretože by to bolo nezákonným prekročením jej kompetencie.

Družstvo sa nedomáhalo svojich nárokov voči Obchodníkovi s cennými papiermi na príslušnom súde, ale žiadalo okamžitú nápravu od Q.. Q. po podaní podnetu Družstvom a oboznámení sa s informáciami, uvedenými v podnete, vykonala ihneď v období od 20. 04. 2010 do 06. 05. 2010 u Obchodníka s CP dohľad na mieste, pri ktorom bolo zistené, že Obchodník s CP neposkytoval pre Družstvo investičnú službu riadenie portfólia v zmysle ZoCP. Vzhľadom na podozrenie z možného poškodenia klientov Obchodníka s CP, v záujme ochrany klientov Obchodníka s CP, vydala Q. rozhodnutie č. ODT-8305/2010 z 12. 07. 2010 o predbežnom opatrení, ktorým Obchodníkovi s CP uložila zdržať sa nakladania s majetkom klientov zvereným Obchodníkovi s CP bez predchádzajúceho písomného súhlasu Q.. Rozhodnutím č. ODT-8305-5/2010 z 21. 12. 2010 Q. odobrila Obchodníkovi s CP povolenie na poskytovanie investičných služieb z dôvodov uvedených v § 156 ods. 2 písm. a/ ZoCP. V rozhodnutí boli uvedené aj iné porušenia ZoCP. Proti rozhodnutiu podal Obchodník s CP rozklad. V konaní o rozklade ako druhostupňový orgán rozhodovala Banková rada Q. U. Y., ktorá napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdila rozhodnutím č. GUV-274/2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 04. 03. 2011.

Družstvo podalo dňa 28. 04. 2010 žiadosť o schválenie dodatku k Prospektu investície. Keďže žiadosť bola neúplná, Q. vyzvala Družstvo na odstránenie nedostatkov. Družstvo požiadalo trikrát o predĺženie lehoty na odstránenie nedostatkov, celkovo na stodvadsať dní, avšak nedostatky neodstránilo. Q., ako prvostupňový orgán dohľadu nad finančným trhom, rozhodnutím č. OPK-5664/1-5/2010 z 26. 08. 2010 konanie o žiadosti Družstva zastavila. Družstvo podalo proti uvedenému rozhodnutiu rozklad. O rozklade ako druhostupňový orgán rozhodovala Banková rada Q., ktorá prvostupňové rozhodnutie potvrdila rozhodnutím č. GUV-1744/2010 z 08. 12. 2010. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 16. 12. 2010. Medzičasom Q., ako prvostupňový orgán dohľadu nad finančným trhom, listom pod č. ODT-10890/2010

z 27. 08. 2010 doručila Družstvu oznámenie o začatí konania za porušenie § 129 ods. 3, v spojení s § 128 ods. 1 písm. b/, c/ a h/ ZoCP a § 125c ods. 1, v spojení s § 127 ods. 4 ZoCP, a to tým, že Družstvo nedodržiavalo schválený Prospekt investície a že skutočnosti v ňom uvedené, nie sú aktuálne a pravdivé. Toto konanie bolo ukončené rozhodnutím pod č. ODT-10890-4/2010 z 30. 05. 2011, ktorým sa Družstvu zakázal predaj majetkových hodnôt. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 18. 07. 2011. Na tvrdenie navrhovateľky, že Družstvo malo poskytnúť Obchodníkovi s CP 26.179.149,64 EUR odporkyňa konštatuje, že pri výkone dohľadu u Obchodníka s CP nenašla žiadne dokumenty, ktoré by nasvedčovali tomu, že by Družstvo zverilo Obchodníkovi s CP finančné prostriedky. Q. nebola pri vykonávaní dohľadu nečinná, nespôsobilá žiadne prietahy v konaní, postupovala v súlade so ZoCP, preto odporkyňa žiadala návrh zamietnuť.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že navrhovateľka bola členkou družstva PODIELOVÉ DRUŽSTVO SLOVENSKÉ INVESTÍCIE, do tohto družstva vložila členský vklad (vydokladovala), na základe žiadosti o zrušenie členstva z 11. 02. 2011 (č. I. 31), jej členstvo zaniklo rozhodnutím predstavenstva družstva podľa čl. 16 ods. 3 Stanov družstva.

Úrad pre finančný trh rozhodnutím z 21. 03. 2002 schválil Družstvu Prospekt investície, pri ktorom Družstvo požiadalo návrhom na začatie konania, doručeným Úradu dňa 16. 04. 2003 o schválenie jeho dodatku. Úrad pre finančný trh Družstvo oboznámil o splnení podmienok pre schválenie tohto dodatku podľa § 127 ods. 4, v spojení s § 122 ods. 7 zákona č. 566/2001 Z. z. a zároveň Družstvo upozornil, že nie je povinný preverovať pravdivosť alebo hodnovernosť údajov, uvedených v Prospekte investície, s výnimkou identifikačných údajov vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt a oprávnenosti osôb podpisujúcich prospekt, pretože úrad vykonáva dohľad nad činnosťou vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt podľa § 135 ods. 1 zákona č. 566/2001 Z. z., ale nie dohľad nad celkovou činnosťou družstva.

Dňa 02. 06. 2008 uzavrelo Družstvo s obchodníkom s cennými papiermi Capital Invest, o. c. p., zmluvu o riadení portfólia, podľa ktorej sa obchodník s cennými papiermi, ako obhospodarovateľ, zaviazal riadiť portfólio Družstva, ako jeho klienta, v súlade so schváleným Prospektom investícií a jeho dodatkami, čo v sebe zahŕňalo hospodárenie s portfóliom klienta, na základe rozhodnutia obhospodarovateľa, sledovanie a vyhodnocovanie spravovaného portfólia, obstarávanie predaja cenných papierov z portfólia klienta, uschovávanie a správu cenných papierov, optimalizáciu portfólia, poskytovanie konzultácií a finančných analýz. Obchodník s cennými papiermi sa zaviazal zabezpečiť mieru zhodnotenia portfólia klienta vo výške 8 % ročne.

Investíciami vloženými do Družstva, ktoré tvorili vklady členov Družstva, mal právo disponovať výhradne Capital Invest, o. c. p., na základe zmluvy o riadení portfólia, z ktorej vyplývali práva a povinnosti zmluvných strán, uzatvorenej medzi Obchodníkom s CP a Družstvom. Zmluva bola ukončená zo strany Obchodníka s CP výpoveďou z 30. 03. 2010. Po zániku záväzkového vzťahu medzi Družstvom a Obchodníkom s CP, sa Družstvo domáhalo svojich nárokov, vyplývajúcich zo zmluvy voči Obchodníkovi s CP rôznymi žiadosťami a výzvami na zaplatenie dlžných súm. Družstvo sa svojich nárokov voči Obchodníkovi s CP nedomáhalo súdnou cestou. Družstvo finančné prostriedky, ktoré získalo od svojich členov, neposkytovalo Obchodníkovi s CP na základe zmluvy, kde by bola špecifikovaná výška poskytnutej sumy, ale zamestnanci Obchodníka s CP priamo disponovali s peniazmi Družstva, na základe udeleného súhlasu Družstvom. S finančnými prostriedkami na účte Družstva boli oprávnené disponovať zamestnankyne Obchodníka s CP pani Y., W., Q. G. J.. Družstvo malo účty v Y. Y. G.. Y., T. Č. K. U., G.. Y., G. T. Ú. U., G..Y..

Právne súd prvého stupňa vec posúdil podľa § 3, § 9, § 15, § 17 zák. č. 514/2003 Z. z. a zároveň poukázal na ust. § 127 a § 128 zák. č. 566/2001 Z. z. a uzavrel, že navrhovateľka sa voči odporcovi domáha náhrady škody, titulom zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., preto súd nárok posudzoval v intenciách tohto zákona.

Zo Zmluvy o zriadení portfólia z 02. 06. 2008 mal súd preukázané založenie zmluvného vzťahu medzi Družstvom a Obchodníkom s cennými papiermi CAPITAL INVEST, o. c. p., a. s. Predmetná zmluva bola Obchodníkom s cennými papiermi vypovedaná listom z 30. 03. 2010 s účinnosťou od 01. 05. 2010. Po tomto úkone Družstvo listom z 15. 04. 2010 požiadalo Q. o preskúmanie postupu spoločnosti CAPITAL INVEST, o. c. p., a. s. V tomto čase Družstvo však nepodalo žalobu voči Obchodníkovi s cennými papiermi o náhradu škody, ale žiadalo Q. aby situáciu riešila.

Na základe zisteného skutkového stavu do 01. 06. 2010 - Q., ako aj jej právny predchodca Úrad pre finančný trh, v súlade so zákonom č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch, postupovali správne vo vzťahu k Družstvu, ktoré bolo Q. povinné predkladať polročné správy o svojom hospodárení. Z obsahu správ nevyplývali žiadne informácie o prípadnej zhoršenej finančnej situácii Družstva a ani po rokovaní so štatutárom Družstva, ako aj s ostatnými štatutármi dcérskych spoločností družstva. Obsah prerokovaných skutkových okolností o činnosti Družstva mal súd preukázaný zo zápisu z prerokovania problémov a nezrovnalostí v činnosti družstiev z 24. 08. 2007. Družstvo dňa 10. 10. 2007 doručilo Q. list s tým, že zo strany družstiev nedošlo k porušeniu zákona a prospektov investícií, schválených Úradom pre finančný trh, z dôvodov v liste špecifikovaných. Družstvo sa vyjadrilo k systému fungovania družstiev, vzhľadom na ich investičnú stratégiu, že vtedajší stav zodpovedal dlhoročnej finančnej spolupráci medzi spoločnosťami CI HOLDINGU, a. s., jej dcérskymi spoločnosťami a družstvami. Podľa názoru Družstva narušenie tohto systému by mohlo týmto spoločnostiam spôsobiť značné škody ako aj na druhej strane náklady, keďže finančné vzťahy medzi uvedenými spoločnosťami sú dlhodobými investičnými vzťahmi. Družstvu a jeho dcérskym spoločnostiam sa javilo ako problematické zabezpečiť do portfólia družstiev iné investičné nástroje, ktorých emitentami by boli spoločnosti v rámci finančnej skupiny CI HOLDING, a. s. Družstvo zdôraznilo, že dlhodobé vysoké výnosy členov družstiev boli zabezpečené, najmä dobrou investičnou stratégiou družstiev, pričom bola vyslovená obava, že jej zmenou by mohlo prísť k ich ohrozeniu, resp. narušeniu dôveryhodnosti družstiev, ak by nebolo naďalej zo strany ich členov možné, aby jednotlivé družstvá boli naďalej schopné plniť svoje záväzky. Za vyše päťročné obdobie pôsobenia družstiev na slovenskom finančnom trhu, nebola evidovaná ani jedna sťažnosť zo strany členov družstiev a taktiež družstvám nebolo zrejmé, že by Q. disponovala nejakou sťažnosťou voči jednotlivým družstvám.

Družstvo až listom doručeným Q. dňa 15. 04. 2010 požiadalo Q. o preskúmanie postupu spoločnosti CAPITAL INVEST, o. c. p., a. s. potom, čo mu Obchodník CP vypovedal zmluvu o zriadení portfólia. Z obsahu listinných dôkazov, ako aj z obsahu výpovede splnomocneného zástupcu odporkyne, mal súd preukázané, že Q. vykonala v období od 20. 04. 2010 do 06. 05. 2010 u Obchodníka s cennými papiermi dohľad na mieste. Q. v tomto období vyzvala Družstvo listom z 20. 04. 2010, aby predĺžilo žiadosť o schválenie dodatku prospektu investície tak, aby Družstvo mohlo pokračovať v zhodnocovaní finančných prostriedkov, keďže Q. zistila, že podstatná časť prospektu investície sa stala neaktuálna.

Z obsahu listinných dôkazov mal súd preukázané, že Družstvo predložilo Q. dňa 28. 04. 2010 žiadosť o schválenie dodatkov k prospektu investície. Týmto bolo začaté konanie, ktoré bolo podľa § 21 ods. 1 písm. a/ zákona č. 747/2004 Z. z. prerušené rozhodnutím OPK-5664/1-2/2010 z 10. 05. 2010 na čas, kedy Družstvo bolo povinné odstrániť nedostatky žiadosti a žiadosť doplniť. Družstvo ani po opakovanom predĺžení lehoty na odstránenie väd žiadosti nedostatky neodstránilo, v dôsledku čoho Q. rozhodnutím OPK-5664/1-5/2010 z 26. 08. 2010 konanie vo veci žiadosti o schválenie dodatkov k prospektu investície, zastavila. Rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím Bankovej rady Q. číslo GUV-1744/2010 z 08. 12. 2010, právoplatné 16. 12. 2010.

Q. súbežne začala voči Družstvu konanie o uložení sankcie podľa § 144 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z. z. za porušenie ustanovenia § 129 ods. 3, v spojení s ustanovením § 128 ods. 1 písm. b/, c/ a h/ ZoCP a § 125c ods. 1, v spojení s § 127 ods. 4 ZoCP, rozhodnutím ODT-10890-4/2010 z 30. 05. 2011, právoplatné 18. 07. 2011. Týmto rozhodnutím Q. Družstvu zakázala predaj majetkových hodnôt, avšak nezakázala Družstvu vykonávať inú činnosť, keďže Q. takéto kompetencie voči Družstvu ako podnikateľskému subjektu nemala.

Súd vznik škody titulom nesprávneho úradného potupu posudzoval v zmysle § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. Navrhovateľka bola povinná preukázať zákonné podmienky vzniku zodpovednosti odporkyne za vznik škody, ktorá mala navrhovateľke vzniknúť v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Q. pri výkone dohľadu nad Družstvom, ktorého bola členkou. Zákonné podmienky vzniku zodpovednosti odporkyne za vznik škody musia byť splnené kumulatívne bez ohľadu na zavinenie, nakoľko ide o objektívnu zodpovednosť štátu, ktorej sa nemôže zbaviť. Navrhovateľka musí nesprávny úradný postup orgánu štátu spoľahlivo preukázať ako aj, že jej vznikla škoda v príčinnej súvislosti s nepravým úradným postupom štátneho orgánu. Podľa názoru súdu, navrhovateľka nepreukázala, že by Q. vo vzťahu k Družstvu nesprávne úradne postupovala. Práve naopak, v konaní bolo preukázané, že Q. až od účinnosti zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch od 01. 06. 2010 bola oprávnená dohľadať aj na skutočnosť, či vyhlasovateľ majetkových hodnôt - Družstvo, dodržiava schválený prospekt investície. Q. nevykonávala, a ani nemohla vykonávať, dohľad nad celkovou činnosťou Družstva, ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, nakoľko by konala v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v rozpore s ustanoveniami zákona č. 566/1992 Zb. o Q. U. Y., so zákonom č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a zákonom č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom.

Súd návrh zamietol z dôvodu, že navrhovateľka nepreukázala už prvú z troch podmienok vzniku zodpovednosti za vznik škody a to nesprávny úradný postup Q. a z dôvodu hospodárnosti konania sa s ostatnými podmienkami vzniku zodpovednosti štátu výškou škody a príčinnou súvislosťou s nesprávnym úradným postupom Q. pri výkone dohľadu nad Družstvom, nezaoberal.

Súd konštatuje, že činnosť vyhlasovateľov verejnej ponuky majetkových hodnôt, je zákonom o cenných papieroch regulovaná len čiastočne, v § 126 až § 130 ZoCP. Alternatívne investičné možnosti začala v rámci Európskej únie regulovať až smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/61/EÚ z 08. 06. 2011 o správcach alternatívnych investičných fondov a o zmene a doplnení smerníc 2003/41/ES a 2009/65/ES a nariadení ES č. 1060/2009 a EÚ č. 1095/2010, smernica EÚ 2011/61/EÚ, ktorú podľa čl. 66 ods. 1 majú členské štáty EÚ, vrátane Slovenskej republiky, prevziať do svojich právnych poriadkov do 22. 07. 2013. Prevzatie smernice sa má vykonať na základe vládneho návrhu novely zákona č. 203/2011 Z. z. o kolektívnom investovaní, v znení neskorších prepisov a zákona č. 566/2001 o cenných papieroch.

Súd je toho názoru, že nárok na náhradu škody voči štátu môže byť úspešne uplatnený iba vtedy, ak poškodený nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky voči dlžníkovi, ktorý je povinný plniť. Uznesením Okresného súdu Bratislava I z 11. 04. 2011, sp. zn. 3K/95/2010 mal súd preukázané, že na majetok Družstva, ako úpadcu, bol vyhlásený konkurz. Do funkcie správcu bol ustanovený J. J. S. a veritelia Družstva boli vyzvaní na prihlásenie pohľadávok v lehote 45 dní odo dňa vyhlásenia konkurzu. Je zrejmé, že vzhľadom na vznik nároku navrhovateľky voči Družstvu na vyplatenie vyrovnacieho podielu, navrhovateľka patrila medzi skupinu veriteľov Družstva, oprávnených prihlásiť si svoju pohľadávku do konkurzu, čo však navrhovateľka neurobila.

Podľa ustálenej súdnej judikatúry, rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cz/110/84 (publikovaného Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. 4/87), ktorá je s poukazom na závery rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. 05. 2006, sp. zn. 4Cdo/199/2005, naďalej aplikovateľná a rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 25Cdo/1404/2004 platí, že nárok na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. ako aj zákona č. 514/2003 Z. z. môže byť v občianskom súdnom konaní úspešne uplatnený voči štátu až vtedy, ak nemožno dosiahnuť uspokojenie pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi iným titulom, napr. titulom vydania bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať. Preto ak má navrhovateľka pohľadávku voči subjektu, ktorý ju získal ako prospech a má povinnosť tento prospech vydať, resp. kým nepreukázal bezúspešné domáhanie sa úhrady pohľadávky voči dlžníkovi, nie je daný základný predpoklad zodpovednosti štátu, či už podľa zákona č. 58/1969 Zb. alebo zákona č. 514/2003 Z. z., a tým ani predpoklad existencie škody.

Súd poukazuje na skutočnosť, že navrhovateľka, ako bývalá členka družstva, ktorá sa stane v dôsledku nevyplatených finančných prostriedkov družstvom veriteľom družstva, si svoje nároky na náhradu škody môže uplatniť v zmysle ustanovenia § 243a ods. 4 Obchodného zákonníka, za splnenia podmienok

vzniku škody voči členom predstavenstva družstva alebo členom kontrolnej komisie, podľa ustanovenia § 244 Obchodného zákonníka.

Existencia pohľadávky navrhovateľky na náhradu škody voči vyššie uvedeným subjektom Družstva vylučuje možnosť, podľa názoru súdu prvého stupňa, aby sa navrhovateľka domáhala náhrady škody voči štátu podľa zákona č.514/2003 Z. z. Navrhovateľka nepreukázala, že by bez svojej viny sa bezúspešne domáhala náhrady škody voči subjektom Družstva. Skutočnou škodou je aj ujma, spočívajúca neuspokojenej pohľadávke navrhovateľky, ako veriteľa voči subjektom Družstva, ktorú náhradu požaduje od štátu, ako subjektu zodpovedného za prípadný nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci. Táto škoda však vzniká za preukázania všetkých podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu až okamihom, keď sa právo veriteľa na plnenie voči dlžníkovi stane fakticky nevyhmáateľným.

Podľa názoru súdu v danom prípade je právne relevantným prípadný nesprávny úradný postup, ktorého by sa mohla Q. dopustiť zanedbaním dohľadu len vo vzťahu k dohliadanému subjektu, ktorým je Družstvo. Len v prípade takéhoto nesprávneho úradného postupu by prichádzalo do úvahy, že v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom by navrhovateľke vznikla škoda. Navrhovateľka poukázala, že jej vznikla škoda aj v príčinnej súvislosti so zanedbaním dohľadu zo strany Q. nad činnosťou Obchodníka s CP, pričom uviedla, že Družstvo poskytovalo finančné prostriedky potom, ako ich získalo od navrhovateľky, Obchodníkovi s CP na základe zmluvy o riadení portfólia. Medzi Družstvom a Obchodníkom s CP tak vznikol záväzkový vzťah, na základe ktorého boli obaja účastníci zmluvy povinní plniť z uzavretej zmluvy. Ak Družstvo zistilo, že Obchodník s CP si svoje povinnosti, vyplývajúce mu zo zmluvy neplní, bolo jeho povinnosťou domáhať sa súdnou cestou pohľadávok, na ktoré malo na základe uzavretej zmluvy nárok. Len v prípade, ak by sa Družstvo svojej pohľadávky nedomohlo voči Obchodníkovi s CP titulom nároku vyplývajúcim zo zmluvy, bolo by možné (teoreticky) dospieť k záveru, že Družstvu vznikla škoda v súvislosti s prípadným nesprávnym úradným postupom Q., spočívajúcim v zanedbaní dohľadu nad Obchodníkom s CP. V priamej príčinnej súvislosti s prípadným preukázaným nesprávnym úradným postupom nad dohliadaným subjektom - Obchodníkom s CP, mohla vzniknúť škoda len na strane Družstva, čo je však subjekt odlišný od navrhovateľky. Podľa názoru súdu, z vyššie uvedených dôvodov, je prípadný nesprávny úradný postup Q., vyplývajúci z dohľadu nad Obchodníkom s CP, v danom prípade právne irelevantný, pretože na strane navrhovateľky nedošlo k vzniku škody v priamej príčinnej súvislosti s prípadným nesprávnym úradným postupom Q., spočívajúcim v zanedbaní dohľadu nad Obchodníkom s CP, preto sa súd takýmto prípadným nesprávnym úradným postupom ani nezaoberal.

Podľa názoru súdu odporkyňa v konaní preukázala, že Q. dohľad nad dohliadaným subjektom - Družstvom nezanedbala. Súd sa priklonil k názoru odporkyne, že Družstvo bolo dohliadaným subjektom len v obmedzenom rozsahu (dohľad nad plnením povinností vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt) v súlade s ustanoveniami § 125 až 128 ZoCP. V súlade s uvedenými stanovami Úrad pre finančný trh schválil Družstvu Prospekt investície, pričom posudzoval len jeho úplnosť (§ 127 ods. 4 v spojení s § 125 ods. 7 ZoCP), t. j. či obsahuje všetky údaje a vzájomný súlad predložených údajov a ich zrozumiteľnosť. Za pravdivosť údajov v Prospekte investície zodpovedali príslušné orgány Družstva. Odporca tiež preukázal, že nebolo v právomoci Q. schvaľovať zmluvu o riadení, resp. portfólia. Prospekt investície mal podľa zákona obsahovať len zoznam zmlúv, ktoré zabezpečujú odbyť výrobkov navrhovateľky verejnej ponuky majetkových hodnôt alebo realizáciu služieb, ktoré poskytuje (podstatná náležitosť § 128 ods. 1 písm. a/ bodu 10 ZoCP). Q. nemohla vykonávať dohľad nad celkovou činnosťou Družstva, pretože v takom prípade by došlo k prekročeniu jej kompetencií. Q. až od 01. 06. 2010 bola oprávnená dohliadať aj na skutočnosť, či vyhlasovateľ majetkových hodnôt dodržiava schválený prospekt investície.

Súd konštatuje, že štát Slovenská republika, nemôže priamo zasahovať do vlastnej činnosti Družstva a jeho majetkovoprávných vzťahov, v ktorých má Družstvo autonómne postavenie. Vnútorne vzťahy Družstva sa spravovali v danom čase stanovami družstva a Obchodným zákonníkom. Navrhovateľka, ako členka Družstva (podnikateľského subjektu), neinvestovala predmetné peňažné prostriedky do subjektu, na činnosť ktorého nemala žiaden vplyv, ale práve naopak členská schôdza je najvyšším orgánom družstva, prostredníctvom ktorého členovia uplatňujú svoje právo riadiť záležitosti družstva,

kontrolujú činnosť družstva a jeho orgánov v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka a Stanov PDSI. Navrhovateľka nepreukázala, že počas členstva v Družstve realizovala svoje oprávnenia vyplývajúce jej z členstva tak, že by aktívne zasahovala do činnosti Družstva, za účelom odvrátenia hroziacej škody pri zistení nedostatkov v činnosti štatutárnych zástupcov Družstva.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd návrh zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa §142 ods. 1 O. s. p., v zmysle zásady úspechu účastníka v konaní. Keďže úspešná odporkyňa si náhradu trov konania neuplatnila, nakoľko jej žiadne nevznikli, súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti rozsudku.

Súd prvého stupňa návrh navrhovateľky na začatie prejudiciálneho konania pred súdnym dvorom Európskej únie zamietol, keď predtým vec posúdil s poukazom na ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., v zmysle ktorého súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada súdny dvor európskych spoločností o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy. Súd prvého stupňa mal za to, že verejná ponuka majetkových hodnôt nie je regulovaná smernicou EÚ 2003/71/ES - smernicovom prospekte, ktorý sa zverejňuje pri verejnej ponuke cenných papierov alebo ich prijatím na obchodovanie a o zmene a doplnení smernice 2001/34/ES, na znenie ktorej sa navrhovateľka odvolávala v návrhu na začatie prejudiciálneho konania. Alternatívne investičné možnosti medzi ktoré je možné zahrnúť aj činnosť vyhlasovateľov verejnej ponuky majetkových hodnôt začal v rámci EÚ regulovať až smernica európskeho parlamentu a rady 2011/61/EÚ z 8. 6. 2011 o správcoch alternatívnych investičných fondov a o zmene a doplnení smerníc 2003/41/ES a 2009/65/ES a nariadení (ES) č. 1060/2009, (EÚ) č. 1095/2010. Súd prvého stupňa mal za to, že rozhodnutie súdneho dvora európskej únie o položených otázkach nie je nevyhnutné pre vydanie rozhodnutia vo veci samej, z dôvodu vyššie uvedeného, ale i na základe vykonaného a zhodnoteného dokazovania vo veci samej a to z dôvodu, že sa neobrátil na súdny dvor európskej únie. Súd návrh na začatie prejudiciálneho konania pred súdnym dvorom európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní európskej únie zamietol aj z dôvodu, že prvostupňový súd nie je súdom, proti ktorému rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, a preto mu táto povinnosť obrátiť sa na súdny dvor európskej únie nevyplýva, nakoľko táto povinnosť vyplýva po zhodnutí skutkových okolností len súdu, voči ktorému rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie navrhovateľka a napadla ním výrok, ktorým bola zamietnutá žaloba o náhradu škody. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil tak, že návrhu vyhovie, alebo aby ho v tejto časti zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Navrhovateľka namietala, že súd prvého stupňa nezohľadnil, že odporkyňa nepostupovala v súlade s princípom právneho štátu, ktorého súčasťou je aj princíp právnej istoty; základným atribútom je istota subjektov práva, že sa voči nim bude zachovávať právo, a teda orgány verejnej moci budú vo vzťahu k nim postupovať v súlade s ústavou a platnými právnymi predpismi, t. j., že ich postup bude zo strany subjektov práva predvídateľný. Poukázala na to, že sa spoliehala, že nedôjde ku škode na jej úkor, pretože vychádzala z garancie odporkyne, ako orgánu dohľadu. Nemohla predpokladať, že dohľad, napr. nad prospektom investície, je podľa odporkyne len formálny, resp., že takýto je jeho obsah podľa výkladu odporkyne, pretože zákon o dohľade takýmto spôsobom obsah dohľadu nad prospektom investícií nedefinoval. Postup odporkyne bol svojvoľný, resp. arbitrárny, v neprospech každého, ktorý sa na odporkyňu z hľadiska stability a ochranu investície spoľahol. Argument odporkyne, že vykonávala dohľad nad činnosťou družstva, ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, podľa § 135 ods. 1 zák. č. 566/2001 Z. z., ale nevykonávala dohľad nad celkovou činnosťou družstva, je irelevantný, ak navrhovateľka nemohla o takto zúženom dohľade orgánu dohľadu vedieť. Nie je podľa navrhovateľky správny záver súdu prvého stupňa o tom, že neexistuje príčinná súvislosť medzi škodou, vzniknutou navrhovateľke a porušením zákonných povinností odporkyňou, spočívajúcom v nesprávnom výkone dohľadu, ktorým bol porušený zákon č. 566/2001 Z. z. Ku škode navrhovateľky došlo v rámci porušenia zákonnej povinnosti odporkyne vykonávať zákonom stanovené povinnosti dohľadu a nie v dôsledku toho, že navrhovateľka nebola „bdelá.“ Súd prvého stupňa svojím výkladom umožňuje, aby došlo aj v budúcnosti k porušeniu zákona na úkor občanov, ktorý ako vhodné a zákonom chránené zhodnotenie ich finančných prostriedkov, zvolia

ich investovania v rámci subjektov dohliadaných odporkyňou. Takýmto rozhodnutím sa kladie znamienko rovná sa medzi investovaním do nebankových subjektov a investovaním prostredníctvom subjektov dohliadaných odporkyňou. Povinnosťou Q. podľa § 137 ods. 2 zákona o cenných papieroch je a bolo zisťovanie a vyhodnocovanie informácií a podkladov o skutočnostiach, ktoré sa týkajú dohliadaných subjektov aj ich činnosti, pričom podľa § 135 ods. 1 zákona, ktorý platí v tomto znení už od 1. 5. 2007, družstvo, ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt, ako aj obchodník, patrili a patria k povinne dohliadaným subjektom zo strany Q.. Podľa § 135 ods. 2 Zákona o cenných papieroch mala odporkyňa zisťovať - čo v prípade družstva ani obchodníka s cennými papiermi neurobila - všetky informácie a podklady o dodržiavaní, resp. nedodržiavaní povolenia na činnosť vydaných Q. družstvu a obchodníkovi, čo v prípade družstva bol prospekt investícií, vydaný ešte vtedajším úradom pre finančný trh a následne pravidelne dodatkován zo strany Q.. Povinný zákonný dohľad zo strany Q. bol dokonca koncipovaný tak široko, že Q. má zisťovať informácie a podklady aj o iných rizikách, ako tých vyplývajúcich z povolenia na činnosť vrátane rizík, ktorým sú, resp. mohli byť, vystavené dohliadané subjekty a v rámci nich aj družstvo činnosťou obchodníka a vrátane rizík, ktoré mohli viesť k ohrozeniu záujmov dokonca klientov dohliadaných subjektov. V skutkovo a právne totožnom konaní, vedenom pod sp. zn. 7C/206/2011, bolo preukázané, že Q. už v roku 2007 pri kontrole družstva zistila, že družstvo má z hľadiska rizikovosti portfólia nedostatočne rozložené portfólio, ktoré bolo tvorené zmenkou jediného emitenta, a to spoločnosti CI holding, a. s., ktorý v tom čase akcionársky vlastnil obchodníka. Inými slovami, družstvo malo všetky peňažné prostriedky získané od žalobcov, investované v subjekte personálne a majetkovo prepojenom s obchodníkom a družstvom. V konaní sp. zn. 7C/206/2011 sa ďalej zistilo, že Q. sa po tomto zistení o rizikovosti portfólia družstva uspokojila s takou nápravou stavu, že toto portfólio bolo následne po tomto vytknutí zo strany Q. rozložené namiesto jednej do troch zmieniek, a to zmieniek vystavených spoločnosťou CI holding, a. s., CI reality, s. r. o., a Global production, s. r. o., pričom posledné dve spoločnosti boli opäť 100 % dcérskymi spoločnosťami CI holding, a. s., a vo všetkých troch spoločnostiach bol navyše či už členom predstavenstva alebo konateľom Z. S. Č., vtedajší predseda predstavenstva obchodníka. To znamená, že Q. aj naďalej akceptovala stav, že celé portfólio družstva je rozložené a investované do prepojených subjektov s CI holding, a. s., a obchodníkom. Následne v roku 2008 Q. vydala právoplatné sankčné rozhodnutie voči obchodníkovi, v ktorom konštatovala, že obchodník porušil zákon o cenných papieroch vo viacerých podstatných ohľadoch. Ani po vydaní tohto rozhodnutia Q., okrem udelenej bezvýznamnej pokuty vo výške 10.000,- euro, rovnako ani po zisteniach vo vzťahu k samotnému družstvu z roku 2007, nevyužila svoje kompetencie v zmysle zákona o cenných papieroch a neprijala žiadne následné kontrolné opatrenia, ako napr. predbežný alebo celkový zákaz činnosti obchodníkovi alebo družstvu, resp. zrušenie povolenia na činnosť obchodníkovi alebo udelenie peňažnej sankcie priamo členom predstavenstva družstva alebo obchodníka. Týmto podcenením situácie odporkyňa umožnila ďalšiu činnosť družstva aj obchodníka, čo vyústilo v roku 2010 do nedostupnosti navrhovateľkou vložených prostriedkov do družstva. Q. následne svojím postupom potvrdila tieto tvrdenia odporkyne o tom, že družstvo ako aj obchodník dlhodobo porušovali zákon o cenných papieroch, keď Q. dňa 4. 3. 2011 obchodníkovi odňala licenciu na činnosť a družstvu zakázala činnosť až v roku 2011. Tolerovala tak porušovanie právnych predpisov minimálne od roku 2008 do roku 2011. V ďalšom navrhovateľka poukazovala na to, že Q. rozhodnutím z 30. 5. 2011 zakázala družstvu predaj majetkových hodnôt, z dôvodu neaktuálnosti prospektu investícií. Z výpočtu nedostatkov vytykaných Q. v prospekte investícií je nepochybné, že Prospekt bol neaktuálny v základných, a z pohľadu investorov rozhodujúcich skutočnostiach. Q. účelovo ustálila trvanie neaktuálnosti prospektu až od mája 2010. Z vykonaných dôkazov však vyplýva, že údaje zahrnuté do prospektu boli v skutočnosti neaktuálne dlhodobo pred májom 2010, a to spätne k 31. 12. 2006, kedy došlo v sídle Q. dňa 27. 8. 2007 k stretnutiu s poverenými členmi predstavenstva družstva, za účelom prerokovania nezrovnalostí a problémov (údaje o subjektoch, ktoré ovládajú družstvo boli neaktuálne minimálne od 1. 10. 2009, údaje o subjektoch, s ktorými je družstvo majetkovo prepojené boli neaktuálne minimálne od 1. 10. 2009 a údaje o majetkových aktívach, ktoré sa majú nadobudnúť z peňažných prostriedkov, nadobudnutých na základe verejnej ponuky majetkových hodnôt a základné strategické zámery podnikateľskej činnosti družstva, boli neaktuálne už k 31. 12. 2006). Z uvedeného potom vyplynulo, že družstvo svojím konaním porušovalo ust. § 129 ods. 3, v spojení s ust. § 128 ods. 1 písm. b/, c/ a h/ a ust. § 125c ods. 1, v spojení s ust. § 127 ods. 4 zákona o cenných papieroch od roku 31. 12. 2006, avšak Q. voči družstvu úradne zasiahla až v máji 2011, kedy mu vydaním rozhodnutia o zákaze činnosti konečne zakázala činnosť.

Ohľadom predčasnosti návrhu navrhovateľka uviedla, že existujúce konkurzné konanie samo o sebe nevyklučuje možnosť podať veriteľom, ktorí si prihlásili svoju pohľadávku do konkurzu, návrh o náhradu škody proti štátu a nerobí návrh predčasným. Súd má v konaní o náhradu škody povinnosť skúmať, či aktuálny stav konkurzného konania objektívne vylučuje možnosť uspokojenia navrhovateľky, ako veriteľa v konkurznom konaní, a ak áno, v akom rozsahu, pričom pri tomto vyhodnotení súd dokonca nemá čakať až na rozvrhové uznesenie konkurzného súdu, ale je povinný zohľadniť už napr. správy ustanoveného správcu konkurznej podstaty o stave daného konkurzu.

Vzhľadom k tomu, že súd prvého stupňa nezohľadnil správu o stave konkurzu, ako aj výpoveď ustanoveného správcu konkurznej podstaty, mala navrhovateľka za to, že došlo „odvolacím“ súdom k nesprávnemu právnemu posúdeniu, vzhľadom na zistení skutkový stav, pričom navrhovateľka mala za to, že škoda na jej strane v čase rozhodovania súdu existovala, tak ako to vyplýva zo správy o stave konkurzu, ako aj z výpovede správcu konkurznej podstaty. Zároveň uviedla, že podmienkou vzniku zodpovednosti štátu za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa § 9 zák. č. 514/2003 Z. z., nie je, aby poškodený preukázal bezúspešnosť vydania pohľadávky v konkurznom konaní, pretože zák. č. 514/2003 Z. z., upravujúci osobitný druh zodpovednosti, nedefinuje uvedenú podmienku ako jeden z predpokladov tejto zodpovednosti. K tomuto názoru dal do pozornosti uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/48/2010 a sp. zn. 2Cdo/155/2011, ako aj rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/2/2013 a sp. zn. 14Co/92/2012.

Navrhovateľka napokon v odvolaní namietala, že zo zápisníc o pojednávaní pred prvostupňovým súdom vyplýva, že listinné dôkazy vyžiadané prvostupňovým súdom, resp. predložené účastníkmi konania, neboli riadne vykonané spôsobom ustanoveným v § 129 ods. 1 O. s. p. V tejto súvislosti navrhovateľka poukázala na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6M Cdo/11/2010 z 31. 1. 2012.

K odvolaniu sa písomne vyjadrila odporkyňa, podaním zo dňa 30. 1. 2015 a žiadala, aby odvolací súd zamietol odvolanie navrhovateľky v celom rozsahu, a ako vecne a právne správny potvrdil odvolaním napadnutý prvostupňový rozsudok, t. j. druhý výrok predmetného rozsudku.

Odporkyňa mala za to, že súd prvého stupňa pri svojom konaní v prejednávanej veci postupoval maximálne zodpovedne, vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie, riadne zabezpečil dôkazné listiny a dostatočne a správne zistil skutkový aj právny stav veci. Odporkyňa zároveň poukázala na tú skutočnosť, že navrhovateľka nevyužila všetky možnosti na uplatnenie a vymoženie svojho nároku, pretože nepodala žiadnu žalobu proti členom predstavenstva, ani členom kontrolnej komisie PODIELOVÉHO DRUŽSTVA SLOVENSKE INVESTÍCIE, pokiaľ navrhovateľka, ako neznalá právnych predpisov, mohla požiadať odporkyňu o vyjadrenie jej zákonom zverených kompetencií, ohľadom dohľadu nad finančným trhom, muselo jej byť známe, že s jeho investíciou je spojené aj riziko a doterajší, alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov tak, ako to ustanovuje § 129 ods. 1 b/ zákona o cenných papieroch. Zároveň odporkyňa poukázala na svoje písomné vyjadrenia k doplneniu žaloby zo dňa 11.04.2013. Odporkyňa uviedla, že až od účinnosti novelizovaného ustanovenia § 129 ods. 3 zákona o cenných papieroch (zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch o investičných službách) v znení neskorších predpisov, t. j. od 01. 06. 2010 boli povinnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt rozšírené tak, že družstvo PDSI, ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt, malo zákonom uloženú aj povinnosť dodržiavať schválený prospekt investície. Až odvtedy mohla odporkyňa - Q. dohliadať, či družstvo, ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt, dodržiava schválený prospekt investície, teda či si PDSI plní povinnosť uloženú zákonom. Taktiež povinnosť aktualizovať prospekt investície podľa § 125 c/ ods. 1, v spojení s § 127 ods. 4 zákona o cenných papieroch bola stanovená vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt až od 01. 01. 2009 na základe novelizovaného ustanovenia § 127 ods. 4 zákona o cenných papieroch, v znení zákona 558/2008 Z. z. Počas celej doby od vyhlásenia verejnej ponuky majetkových hodnôt štatutárny zástupca nepretržite zodpovedal a zodpovedá investorom za pravdivosť a úplnosť údajov v prospekte investície v zmysle § 128 ods. 1 písm. h/ zákona o cenných papieroch. Uviedol, že žiaden zákon neukladal vyhlasovateľom verejnej ponuky majetkových hodnôt ani družstvu PDSI žiadne povinnosti v oblasti obmedzenia a rozloženia rizík, ani krytia rizík na rozdiel od iných dohliadaných subjektov, a preto údajné reálne neexistujúce povinnosti družstva nemohla odporkyňa kontrolovať. Za činnosť družstva PDSI celkovo

zodpovedá a v mene družstva PDSI koná predstavenstvo družstva, ako štatutárny a výkonný orgán družstva, ktorý riadi činnosť družstva, rozhoduje o všetkých záležitostiach, pokiaľ nie sú zákonom, stanovami a rozhodnutím členskej schôdze vyhradené inému orgánu družstva.

Odporkyňa zároveň reagovala podľa neho na hrubo nepravdivé a zavádzajúce tvrdenie navrhovateľky, že odporkyňa vraj v súdnom konaní namietala, že obchodník CI a družstvo PDSI, nepatria medzi dohliadané subjekty. Naopak práve navrhovateľka počas celého konania uvádzala rôzne nepravdivé tvrdenia. Odvolanie navrhovateľky obsahuje nepravdivé a klamlivé tvrdenia o výpovediach predstaviteľoch družstva PDSI a správcu konkurznej podstaty v úpadku, pretože žiadnou svedeckou výpoveďou sa nepreukázalo, že odporkyňa mala širšie kompetencie ako mu vyplývali z platných právnych predpisov. Odporkyňa nevykonávala dohľad nad finančnými ukazovateľmi PDSI, ktoré malo široký predmet činnosti, odporkyňa mohla kontrolovať len to, či si družstvo PDSI plní informačné povinnosti podľa bývalých ustanovení § 126 - 130 Zákona o cenných papieroch o verejných ponukách majetkových hodnôt a to, či informácie zverejňované družstvom PDSI obsahujú náležitosti predpísané bývalým ustanovením § 129 zákona o cenných papieroch a či družstvo zverejňuje finančné správy v zmysle bývalého ustanovenia § 130 zákona o cenných papieroch.

Pokiaľ ide o konanie odporkyne voči družstvu PDSI i tiež voči obchodníkovi CI, toto je riadne zdokumentované a založené v súdnom spise, keď súd prvého stupňa mal k dispozícii 11 rozhodnutí odporkyne, na základe ktorých aj riadne a náležite posúdil skutkový a právny stav veci. Odporkyňa zastáva stanovisko, že vo vzťahu k družstvu PDSI nebol nečinný, vydal relevantné rozhodnutia, pričom nerobil žiadne prietahy v konaní a postupoval v rámci jeho oprávnení a v súlade so zákonom o cenných papieroch, zák. č. 747/2004 o dohľade nad finančným trhom, v platnom znení, ako aj v súlade s Ústavou SR.

Navrhovateľka nepreukázala bezúspešné uplatnenie svojej pohľadávky od svojho priameho dlžníka - družstva PDSI a nepreukázala, že táto bezúspešnosť nebola týmto družstvom zavinená. Naopak, navrhovateľka si túto bezúspešnosť spôsobila sama. Navrhovateľka si riadne a včas neuplatnila svoju pohľadávku voči svojmu dlžníkovi družstvu PDSI v konkurznom konaní, a preto sa nemôže úspešne domáhať náhrady údajnej škody od štátu. Odporkyňa zároveň svoj názor odvodzuje z odôvodnenia nálezu Ústavného súdu SR z 13. 2. 2013, č. k. II. ÚS 165/2012-45, podľa ktorého „kým navrhovateľka má pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto ho získal, resp. kým nepreukázal bezúspešné domáhanie sa vydania tohto obohatenia, ak táto bezúspešnosť nebola ním zavinená, nie je daný základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu podľa zák. č. 58/1969 Zb. a to existencia samotnej škody.“ Teda až po vyčerpaní všetkých zákonných možností, veriteľov (navrhovateľov) úpadcu - PDSI k uspokojeniu nárokov zo svojich právnych vzťahov pri súkromnej právnickej osobe a jej zodpovedným predstaviteľom, môže byť nastolená otázka vzniku škody a prípadnej zodpovednosti štátu za ňu. Viď uznesenie NS SR č. k. 25Cdo/1404/2004, zo dňa 4. 11. 2004. Je nedôvodné stanovisko navrhovateľky v odvolaní, keď tvrdí, že prvostupňový súd nezohľadnil, resp. správne nevyhodnotil správu správcu konkurznej podstaty úpadcu PDSI o stave konkurzu z ktorej vraj má jednoznačne vyplývať, že aktuálny stav konkurzu je taký, že objektívne vylučuje možnosť navrhovateľky, ako veriteľa, uspokojiť sa s konkurzom. Toto tvrdenie je zavádzajúce lebo práve naopak správca konkurznej podstaty družstva PDSI vo svojom písomnom vyjadrení o stave konkurzu uviedol, že hlavné zdroje príjmov spočívajú v uplatnených nárokoch súdnou cestou pričom SKP v záujme úpadcu (družstva PDSI) vedie približne 200 súdnych konaní, o ktorých nebolo právoplatne rozhodnuté. Z predmetného vyjadrenia tiež vyplýva, že hodnota konkurznej podstaty družstva PDSI sa ešte bude meniť a toho času nie je absolútne zrejmé koľko a kedy bude vyplatené jednotlivých členom družstva PDSI.

Vymenované súdne rozhodnutia navrhovateľky (rozsudok KS BA sp. zn. 17Co/2/2013 a 14Co/192/2012, v spojení s rozhodnutiami NS SR, sú z hľadiska ich skutkovej a právnej podstaty nie relevantné a porovnateľné s prejednávanou vecou o navrhovateľkinom návrhu, nedávajú odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s touto vecou. Rozhodnutia uvádzané navrhovateľkou sa zameriavajú na posúdenie kolízie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia od tretej osoby a nároku na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátu (ktoré bolo vykonané a po zrušení

ktorého vzniklo bezdôvodné obohatenie tretej osoby). V nich sa uvádza, že v situácii kedy je z okolností prípadu zrejmé, že návrh o vydanie bezdôvodného obohatenia by nemohla uspieť, súd rozhodujúci v spore o náhradu škody môže sám ako predbežnú otázku riešiť úspešnosť návrhu a uspokojenie nároku bez toho, aby bol poškodený nútený podstúpiť ďalší samostatný súdny spor. Zároveň sa v týchto súdnych rozhodnutiach vyžaduje aj nevyhnutnosť vzniku škody, pričom ak nie je splnená podmienka preukázania vzniku samotnej škody (napr. aj preukázaním nemožnosti domôcť sa vydania plnenia z bezdôvodného plnenia, pričom ak táto bezúspešnosť nebola žalobcom zavinená), tak neprichádza do úvahy ani vznik nároku na jej náhradu.

V súdnej praxi prevláda názor, že k vzniku škody môže dôjsť až vtedy, keď nie je zrejmé, že nárok na plnenie nemožno vymôcť od tretej osoby, resp. od priameho dlžníka. V opačnom prípade by dlžník nemusel plniť svoje dlhy a mohol by aj špekulatívne očakávať a spoliehať sa, že jeho dlhy splní štát, na základe zák. č. 514/2003 Z. z. Toto je pravdepodobné aj v prejednávanej veci, keďže právny zást. navrhovateľky relatívne nedávno intenzívne zastupoval aj družstvo PSDI, teda dlžníka. Záver súdov je v súlade s požiadavkou, aby sa nikto bezdôvodne neobohacoval na úkor inej osoby, v danom prípade na úkor štátu.

K námietke navrhovateľky, že v zápisniciach súdu nie je uvedené, že boli prečítané určité listiny alebo ich presne označené časti, čo síce zo zápisnice z pojednávania v tejto veci nevyplýva, ale zo zápisnice súdu prvého stupňa jasne vyplýva, že súd oboznámil (vykonal) jednotlivé dôkazy, nachádzajúce sa v súdnom spise. Zo zápisnice z pojednávania tiež jednoznačne vyplýva, že účastníci vyhlasujú, že sú im známe všetky listiny, ktoré sú súčasťou súdneho spisu, a preto na ich oboznámenie čítaním netrvajú. Navyše, jednak súdu, ale aj právnomu zástupcovi navrhovateľky, ale aj odporkyni, bol obsah všetkých listinných dôkazov dobre známy z inej súdnej činnosti prvostupňového súdu, pretože na Okresnom súde Bratislava I je podľa informácií dostupných odporkyni, podaných cca 800 návrhov, na rovnakom skutkovom a právnom základe, pričom sa uskutočnili stovky pojednávania v skutkovo a právne identických veciach s totožnými listinnými dôkazmi. Odporkyňa zároveň poukázala na uznesenie NS SR (Ro) 1Obo/283/2006 z 27. 2. 2008, v zmysle ktorého netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti. Dôkazy na ktoré navrhovateľka dodatočne poukazuje, sú súdu všeobecne známe, pretože navrhovateľka viedla desiatky sporov na rovnakom skutkovom a právnom základe, voči rôznym dlžníkom, takže dokazovanie v tomto smere nebolo potrebné vykonať a aj v danom prípade navrhovateľky, ktorá je veriteľom družstva PSDI, boli tieto dôkazy súdu známe z jeho činnosti, keď na Okresnom súde Bratislava I sa vedú voči odporkyni stovky sporov na rovnakom skutkovom a právnom základe, pričom vo všetkých sporoch je právnym zástupcom navrhovateľov, ktorí sú veriteľmi družstva PSDI, Advokátka kancelária Futej & Partners, s. r.o. Pokiaľ zástupca navrhovateľky vo svojom odvolaní poukazuje na judikatúru NS SR sp. zn. 6M Cdo/11/2010 a vytýka súdu prvého stupňa údajné nedostatky zápisníc, na základe manipulatívneho vytrhnutia kúskov judikatúry z kontextu, na druhej strane navrhovateľka však tendenčne zamlčiava tú časť judikatúry NS SR, podľa ktorej nevyhnutným kumulatívnym predpokladom pre nedostatok je aj to, že ani z nich (t. j. zo zápisníc) nevyplýva, že sudca oznámil ich obsah. Pritom však zo zápisníc súdu prvého stupňa jasne vyplýva, že súd oboznámil jednotlivé listinné dôkazy, ktoré sa nachádzajú v súdnom spise.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup zo strany Q.N. U. Y. pri vykonávaní dohľadu nad činnosťou Družstva. V tomto ohľade odvolací súd poukazuje na podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku. Nie je sporné, že Q. bola povinná vykonávať dohľad nad činnosťou Družstva, ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, v konaní však bol sporný rozsah tohto dohľadu. Treba vziať do úvahy, že až od účinnosti novelizovaného ust. § 129 ods. 3 zák. č. 566/2001 Z. z. (novela zákona č. 566/2001 Z. z. vykonaná zákonom č. 129/2010 Z. z.), teda až od 1. 6. 2010, boli povinnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt rozšírené tak, že Družstvo, ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt, malo zákonom uloženú povinnosť dodržiavať schválený prospekt investície. Teda až od 1. 6. 2010 mohla

Q. dohliadať, či Družstvo dodržiava schválený prospekt investície. Tiež povinnosť aktualizovať prospekt investície v zmysle § 125c ods. 1, v spojení s § 127 ods. 4 zák. č. 566/2001 Z. z. bola vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt stanovená až od 1. 1. 2009, na základe novelizovaného ust. § 127 ods. 4 zák. č. 566/2001 Z. z. (novela zák. č. 566/2001 Z. z. vykonaná zákonom č. 558/2008 Z. z.). Počas celej doby od vyhlásenia verejnej ponuky majetkových hodnôt zodpovedal investorom za pravdivosť a úplnosť údajov v prospekte investície štatutárny zástupca vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt (§ 128 ods. 1 písm. h/ zák. č. 566/2001 Z. z. pokiaľ ide o rizikovosť portfólia, zák. č. 566/2001 Z. z. neukladal vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt, a teda ani Družstvu, žiadne povinnosti v oblasti rozloženia rizík, na rozdiel od iných dohliadaných subjektov) napr. správcovske spoločnosti pre kolektívne investovanie). Preto tieto neexistujúce povinnosti Družstva nemohla Q. kontrolovať. Q. nevykonávala dohľad nad finančnými ukazovateľmi Družstva ako sa mylne domnieva navrhovateľka. Q. mohla podľa platnej právnej úpravy kontrolovať len to, či Družstvo plní informačné povinnosti v zmysle ust. §§ 126 až 130 zák. č. 566/2001 Z. z. V tejto súvislosti treba poukázať na to, že navrhovateľka si musela byť vedomá toho, že s jej investíciou je spojené riziko a že doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov (ust. § 129 ods. 1 písm. b/ zák. č. 566/2001 Z. z. v znení platnom do 21. 7. 2013; § 126 až 130 boli zo zákona č. 566/2001 Z. z. vypustené novelou vykonanou zákonom č. 206/2013 Z. z. účinným dňa 22. 7. 2013). Ak si toho navrhovateľka vedomá nebola, nemožno to pričítať na farchu Q. U. Y. v zmysle zásady, podľa ktorej neznalosť zákona neospravedlňuje. To isté platí aj pokiaľ ide o argumentáciu navrhovateľky, že o rozsahu dohľadu Q. nad činnosťou Družstva nemala vedomosť.

Z uvedeného je zrejmé, že v konaní nebol preukázaný základný predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom štátu v zmysle § 9 zák. č. 514/2003 Z. z., ktorým je nesprávny úradný postup štátu zastúpeného Q. U. Y..

Pokiaľ ide o rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29Cdo/4968/2009, na ktorý v odvolaní poukazovala navrhovateľka, navrhovateľka tento rozsudok interpretovala nesprávne a zavádzajúco. Predovšetkým tento rozsudok sa týka náhrady škody, ktorú veriteľom spôsobili osoby povinné podať návrh na vyhlásenie konkurzu tým, že so splnením tejto povinnosti boli v omeškaní. Okrem toho, Najvyšší súd ČR v odôvodnení uvedeného rozsudku poukázal na rozhodnutie R 48/2011, týkajúce sa náhrady škody, spôsobenej výkonom verejnej moci, podľa ktorého v prípade prebiehajúceho konkurzu na majetok dlžníka sa posúdenie nedobytnosti pohľadávky poškodeného, ako predpokladu vzniku zodpovednosti štátu sa odvíja odo dňa, keď poškodený obdržal plnenie na základe právoplatného rozvrhového uznesenia. Uvedený rozsudok sp. zn. 29Cdo/4968/2009 nepolemizuje so závermi rozhodnutia R 48/2011, ale súčasne berie do úvahy rozhodnutie R 33/2008, podľa ktorého otázka nemožnosti uspokojenia pohľadávky veriteľa môže byť zodpovedaná aj skôr než pri rozvrhu (ku ktorému ani nemusí prísť). V tejto súvislosti Najvyšší súd ČR uviedol, že miera možného uspokojenia veriteľov dlžníka môže byť objasnená už pri vydaní čiastočného rozvrhu, prípadne pri právoplatnom schválení konečnej správy, ak z nej bude zrejmé, že dosiahnutý výťažok speňaženia konkurznej podstaty nebude stačiť ani na plné uspokojenie pohľadávok za podstatou a pracovných nárokov, takže nezaistení veriteľa druhej triedy neobdržia pri rozvrhu nič. Inými slovami, z uvedeného rozsudku Najvyššieho súdu ČR nevyplýva záver, že žalobu o náhradu škody proti štátu možno podať v ktoromkoľvek štádiu konkurzného konania. Z tohto rozsudku Najvyššieho súdu ČR teda vyplýva, že 1/ predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu je nedobytnosť pohľadávky poškodeného v tom zmysle, že je zrejmé, že poškodený neobdrží v konkurznom konaní žiadnu sumu, 2/ to, v akej výške vznikla veriteľovi škoda, možno zistiť už skôr, než pri rozvrhu, a to napr. pri vydaní čiastočného rozvrhu, alebo pri právoplatnom schválení konečnej správy. V prejednávanej veci v konkurznom konaní vyhlásenom na majetok Družstva, nedošlo k speňažovaniu majetku z podstaty, preto správca konkurznej podstaty doteraz nemohol podať konečnú správu o speňažovaní majetku z podstaty a vzhľadom na to, nemohlo dôjsť ani k čiastočnému rozvrhu. Za tohto stavu otázka nedobytnosti pohľadávky žalobkyne nie je vyriešená (nie je celkom zrejmé, že v rámci konkurzného konania nedostane nič) a vzhľadom na to nemožno ustáliť ani výšku škody. Preto je správny záver súdu prvého stupňa, že žaloba bola podaná predčasne.

K odvolacej námietke navrhovateľky, týkajúcej sa procesného pochybenia súdu prvého stupňa, ktorý podľa navrhovateľky na pojednávaní nevykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predpísaným spôsobom, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa sa riadne oboznámil s návrhom, s písomnými

podaniami navrhovateľky a odporkyne, vykonal všetky dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu a zároveň poučil účastníkov na pojednávaní dňa 20. 11. 2014 podľa § 120 ods. 4 O. s. p.

Z uvedeného vyplýva, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým bol zamietnutý návrh o náhradu škody, je vecne správny, a preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p. a ust. § 219 ods. 2 O. s. p.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1, v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a ich náhradu úspešnej odporkyni nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Napadnutým uznesením zo dňa 22. 12. 2014, č. k. 11C/195/2011-254, súd prvého stupňa uložil navrhovateľke povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie 20,- eur v zmysle pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, do 10 dní od doručenia uznesenia.

Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie navrhovateľka. Navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a konanie o vyrubenie súdneho poplatku zastavil. Uviedla, že poplatok za odvolanie nie je povinná zaplatiť vzhľadom na ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnuté uznesenie, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb., bola do sadzobníka vložená novelou zák. č. 71/1992 Zb. vykonanou zákonom č. 286/2012 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. 10. 2012. Súčasne bol touto novelou do zák. č. 71/1992 Zb. vložený § 18ca, podľa ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 9. 2012, sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 9. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. Konanie o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. nebolo do 30. 9. 2012 uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov. Napriek tomu je navrhovateľka povinná zaplatiť poplatok za odvolanie. Totiž podľa § 6 ods. 2 prvá veta zák. č. 71/1992 Zb. ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. To znamená, že navrhovateľka by nebola povinná zaplatiť poplatok za odvolanie iba v prípade, ak by odvolanie podala pred 30. septembrom 2012. Odvolanie však podala dňa 06. 11. 2014. Odvolacie konanie sa teda začalo za účinnosti zák. č. 71/1992 Zb. v znení zák. č. 286/2012 Z.z. Preto je navrhovateľka povinná zaplatiť poplatok za odvolanie v zmysle pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov vo výške 20,- eur. Zákomom č. 286/2012 Z. z. bolo zo zákona č. 71/1992 Zb. vypustené ust. § 4 ods. 1 písm. k/, podľa ktorého bolo konanie vo veciach náhrady škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, oslobodené od súdnych poplatkov. To znamená, že toto konanie nie je od 1. 10. 2012 oslobodené od súdnych poplatkov.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p.

Toto rozhodnutie bolo odvolací senátom prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.